

Privilegiran u slobodi

U članku objavljenom u "L'Osservatore Romano" u lipnju prošle godine mons. Fernando Ocáriz, generalni vikar Opusa Dei o poznatom filozofu Corneliu Fabru velikom poštovatelju učenja svetog Josemarije, osobitog ljubitelja slobode.

10.11.2012.

Ove godine je stogodišnjica rođenja Cornelia Fabra, rođenog u Flumignanu, u Italiji, 24. kolovoza

1911., umrlog u Rimu 4. svibnja 1995.
Vlč. Fabro koji je bio vjerski
stigmatiziran i ujedno veliki filozof te
sveučilišni profesor. Za mene su
njegova su njegova sjećanja usko
povezana na njegov odnos sa svetim
Josemariom Escrivom, osnivačem
Opusa Dei, iako se nikad nisu susreli.

Vlč. Fabro često spominje tugu koju
je osjećao u što nije osobno upoznao
Josemaríju, kojega je poznavao i
uvelike mu se divio kroz svoje spise.
Ta saznanja su istaknuta preko
njegovog prijateljstva s biskupom
Alvarom del Portillom, prvim
nasljednikom svetoga Josemarije, kao
i ostalim članovima Prelature Opus
Dei, pogotovo s filozofom Carlosom
Cardonom.

Cornelije Fabriovo divljenje i
poštovanje za svetog Josemariju je u
određenom smislu, intuitivno.
Osnivačeva poruka činila mu se da
ima šarm Evandjelja sine glossa, kao

što je ga naglašavao više nego jednom. Ovo divljenje se pojačava, s intelektualnog gledišta, kao i, kroz pažljiva razmišljanja koji proističu iz jezgri bilo kojeg pitanja. Mislim da je razlog zašto nas je Cornelia Fabro već u ranim 70-ih ohrabrio da provede plan svetog Josemarije koji je kasnije postao stvarnost u Papinskom sveučilištu Svetog Križa.

Ja se ne mogu ne sjetiti s iskrenom zahvalnošću želje, često je isticao vlč. Fabro (i provodio uz odobrenje nadređenih), donirati našem sveučilištu svoju impresivnu knjižnicu: impresivna ne samo u količini (oko 30.000 svezaka) nego iznad svega u kvaliteti. A ja ne mogu ne spomenuti ovdje čudesne seminare koje je održao za studente i profesore na Sveučilištu Svetog Križa.

Fabro je posvetio nekoliko djela za komentiranje, sa sebi svojstvenom

strogošću, na neke od središnjih elemenata Josemaríina učenja. Ja ću se ovdje osvrnuti nasamo dva od njih, za koje smatram da su od posebnog značaja. Prije svega, članak pod naslovom El primado existencial de la Libertad [egzistencijalni primat slobode], koji je razvio i pojačao kraći tekst objavljen u L'Osservatore Romano u 1977 pod nazivom Un maestra de Libertad Cristiana [učitelj kršćanske slobode].

Vlč. Fabro (koji je, kao što je poznato, mnogo proučavao i pisao na temu slobode) percipira i objašnjava vrlo dobro duboku originalnost s kojom nam Josemaría pomaže da prodremo u znanje ovog velikog Božjeg dara, kako u poredak prirode tako čak i više, u neku od milosti: slobode djece Božje, koja je Krist izvojevao za nas. "Samo kršćanin koji je potpuno poslušan poticajima istinske milosti su u potpunosti slobodni", napisao je. "Ova evanđeoska poruka blista s

posebnim svjetlom u učenjima osnivača Opusa Dei. To je paradoks, najveći paradoks u našem postojanju. No, u kršćanstvu, najviše istine se uvijek pojavljuju u paradoksalnom obliku. Tako se istina, to jest 'prava' sloboda čovjeka, ranjenog grijehom i oslabljenog u duhu, nalazi u istini, to jest 'pravoj' poslušnost Bogu, kroz odricanje sebi i duhu svijeta, kroz patnje sadašnjeg života, i kroz čežnju za vječni život."

On je došao reći: "u savršenom skladu s Drugim vatikanskim koncilom, osnivač Opusa Dei određuje, kao primarno dobro da treba poštivati i poticati kršćane, upravo u osobnoj slobodi, tako da primat slobode nije samo priznanje doktrina, nego i život u praksi kao u odnosu s drugim ljudima. "Međutim, kako Fabro zaključuje," egzistencijalni primat kršćanske slobode propovijedan s takvom energijom od mons. Escriva ne

ostavlja čovjeka napuštena
oslonjenog na vlastite snage,
neodvojivog od spoznaje da se do
Krista može doći kroz samo križ pod
vodstvom i uz pomoć naše Gospe,
Majke Božje, Kristove, i naše majke. "

Drugi tekst vlč. Fabra na koji bih se
želio osvrnuti je El hram de un Padre
de la Iglesia [narav od Oca Crkve]. To
je široka analiza od središnjih tema
do spisa utemeljitelja Opusa Dei, na
temelju njegovih djela koje su
objavljene do tog vremena (1992).
Ovo je vrlo detaljna studija vodila
vlč. Fabra do zaključka da Josemaría
"ujedinjuje mističnu intuiciju s
najsigurnijom doktrinarnim
pravovjerstvom, što dovodi čitatelja,
nježno, ali čvrsto, na put svesrdne
kontemplacije i oštrog apostolata. Te
se ne čini pretjerano reći da, u našim
danim, ovi radovi predstavljaju
nepresušan izvor inspiracije za novu
zoru crkve Božje u svijetu."

Raširena sekularizacija vidljiva u današnjem svijetu, zasigurno je prepreka spasenjskoj prisutnosti Crkve u svijetu. Osvrnuvši se na misao utemeljitelja Opusa Dei, vlč. Fabro je rekao da izazovu sekularizacije crkva reagira kroz Escrivu na najradikalniji i učinkovit način: ne otvaranje kršćaninu preko barikada koje je podigao za obranu, niti glupo prihvaćajući kulturu neprijateljstva prema vjeri, nego potvrđujući da je utjelovljena Riječ vječni pravovremeni temelj za čovjekovu transformaciju u Kristu, kroz ljudski rad kod svih stvorenja."

Dubina s kojom je Cornelio Fabro zarobljuje središnji aspekt duhovne poruke svetog Josemarije pokazuje oduševljenost svoga spekulativnog uma. Vlč. Fabro sam je rekao da je svoju vlastitu filozofsku aktivnost razvio u tri osnovna smjera. Prva je bila da od tumačenja ide dublje u misli sv. Tome Akvinskog, što je

dovelo do onoga što se zove Fabro izvorni Toomizam, u središtu čijeg je ponovno otkrivanje bića kao i čin odgovarajućeg pojma sudjelovanja. Drugi smjer je studija moderne i suvremene filozofije, koja ga je dovela na studij s posebnom strogošću bliskoj vezi između ateizma i filozofija imanencije. Treći je bio obrana Kierkegaarda protivljenju Hegelu, s kierkegaardovskom obranom osobne slobode i izbora u odnosu na Apsoluta, u odnosu prema Bogu.

Ova tri smjera su konvergentna i ne mogu se promatrati kao puko odbacivanje moderne misli. U Cornelievom Fabrovom intelektualnom itinereru, susrećemo ogroman napor da se očuva ono što je vrijedno u modernoj misli u svjetlu kršćanske realizma. Ovdje također možemo vidjeti pravi sklad u uvid svetog Josemarije, koji je napisao: "Budući da želite steći katolički

univerzalni mentalitet, prepisujem neke osobine: širinu vidika i snažno produbljivanje u onome što je trajno živo i nepromijenjeno u katoličkoj pravovjernosti, ispravnih i zdravih čežnja, koje nikada ne bi trebale biti lakoumne, s obnovljenim tipičnim naukom tradicionalne misli u filozofiji i tumačenju povijesti; s brižnom pažnjom za suvremena i misaona znanstvena kretanja; s pozitivnim i otvorenim stavom nasuprot današnjim preoblikovanjima socijalnih struktura i načina života" (Brazda, br. 428).

U odnosu na dubinu s kojima je vlč. Fabro isticao središnje elemente učenja svetog Josemarije, također se mora uzeti u obzir jedno, da Fabro dok je bio filozof također je bio i teolog, ne samo kroz njegove pripreme za svećeništvo i njegove kasnije studije i publikacije, nego također i iznad svega, jer što je on

uvidio predanost filozofiji kao nešto neodvojivo od njegova svećeničkog života: kao služenje Istini koja je Isus Krist. Nekoliko dana nakon obilježavanja 50. obljetnice njegova svećeničkog ređenja, u pismu od 25. travnja 1985., vlč. Fabro mi je rekao: "Božanska providnost i stalna zaštita Majke Božje uvijek su mi pomogli, a posebno u trenucima najvećeg rizika i patnji. Vidim to kao znak božanskoga milosrđa. *Cupio dissolvi et ESSE cum Christo*. Čekam s povjerenjem, a čak bih mogao reći sa spokojem radost dolaska "Onoga koji će doći." Pedeset godina kontinuirano nastojim, u službi istine, sa svojim očima uprtim u vlastitu bijedu, ali također s izuzetnom zahvalnošću za tako visokim ciljem, s nadom da neću biti razočaran."

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/
privilegiran-u-slobodi/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/privilegiran-u-slobodi/) (19.08.2025.)